

IV. 1.

Zatímco AlfaBeťáci odcházejí, šotci v roli „hostinských“ nachystají hospodu, tj. hlavně „ubrus“ s názvem, rozestaví židle a uvítají přicházející štamgasty, usadí je a zamávají a odejdou. Adam si svou „pozorovatelnou“ sklesle nachystá sám. Jeho stůl bude šikmo, Adam sedí zády k levému rohu.

Adam sedí sám na jedné – levé – straně scény, tváří se zcela zoufale. Občas se podívá na hodinky, velmi nenadšeně si nasadí sluneční brýle, podívá se do slunce, které je v pravém horním rohu místnosti, brýle sundá, udělá si poznámku. Pak zase složí hlavu do dlaní.

Na druhé straně scény je stůl, kolem něho sedí štamgasti včetně Hegeliána. Ti se mezi sebou bud' němě baví – tohle bude lepší, musíme tedy vymyslet pohyby. Určitě tam bude:

- Nějaký spor, hádka asi mezi 2 a 3, kterou pak rozsekne 1.
- Pokus zatáhnout do diskuse hegeliana, který se však nenechá a pořád si přemýšlí (1, 2, 3 by všichni mohli k němu postupně přijít a gestem jej zvát na volnou židli. On je vždy odežene. Až to udělá poslední z nich, chvíli mlčky jakoby zaraženi sedí a jen se po sobě dívají.
- ??

~~nebo zaujímají vzhledné pózy, ale nehýbou se. V tomto případě by bylo záhodno, aby se v průběhu Adamova rozhovoru s Evou (v nějaké hlušší části) nějaký z šotků přikradl k jednomu za štamgastů a zamával mu rukou před obličejem, či je nějak jinak, byť nehybně, zapojil do děje. Cedule nad stolem hlásá „Hospoda U Trimalchióna“ – zřejmě může být jedině na tom „ubrus“ přehozeném přes stůl.~~

Na scénu přichází Eva, nešťastně přistupuje k nejbližší hraně Adamova stolu Adamovi, Adam zrovna vstal a kousek popošel ke Slunci, když si všimne Evy, otáčí se a spěšně sundává brýle.

Adam: *Radostně, jde směrem k ní, ona ale vyrazí dopředu k divákům – tím mu vlastně utíká. „Evo... To je překvapení.“*

Eva: *Zastaví se. „Adame, slyšela jsem... Natočí se k němu, nešťastně, emotivně. Co vám to udělali?“*

Adam (Skloní hlavu, jde si pomalu sednout; zahanbeně): *„Dostal jsem práci, která odpovídá mému intelektu.“*

Eva (Popojde nejistě k němu, ale ne až ke stolu; soucitně): *„Chudáčku... Tohle jste si nezasloužil.“*

Adam: *Hlava v dlaních. „Není to tak zlé. Už to budu dělat jen...“ Levou rukou listuje poznámkami, pravou stále podepírá hlavu. „Devět let a tři sta šedesát čtyři dny. Pokud se osvědčím, prý mě potom možná nechají někde zametat.“*

Eva: *Opatrně, nenápadně přijde až ke stolu, položí na něj ruku, téměř neznatelně – ale viditelně pro diváky – stůl pohladí a velmi procítěně, upřímně pronese: „Ubohý Adame.“*

Adam: *Adam však zrovna maně pohlédl na slunce, vrací se pohledem na stůl, ale vzápětí si něco uvědomí: „Počkejte!“ vyskakuje na nohy, nasazuje si brýle, kontroluje slunce. Eva se vzpomíná, odtáhne ruku od stolu jako od horké plotny, otočí se směrem ke stěně. „Ha! Ne. Pořád nic.“ sundává si brýle, ztěžka usedá, dělá si poznámku. „Proč jste za mnou vlastně přišla?“*

Eva (rozpačitě ~~Už zase jako řádná občanka Obce, ovšem ještě je cítit vnitřní boj rozumu s citem. Mluví k divákům. Začne rozhodně, volně natažené ruce spojené před sebou.~~): *„Přišla jsem vám oznámit, že z rozhodnutí Správců už vám dále nemohu dělat mentora. Doslova mi bylo řečeno, že snažit se vás začlenit do naší Obce tady zaváhá, tady se prodírá soucit či jaký cit to je... Rozhodnost mizí, Eva měkne. je ještě marnější práce, V ideálním případě se v posledních slovech spojí rozhodnost se vstřícností, laskavostí... než ta vaše.“*

Adam: „Ale... *zbystrí, nakloní se nad stůl* Znamená to, že už se nevidíme?“

Eva: *Už s přehnanou tvrdostí, rozum definitivně zvítězil. Jde směrem dopředu k divákům, k Adamovi vůbec nemluví.* „Proč bychom se ještě měli vidat, Adame? Jaký by to mělo smysl?“

Adam (vyskakuje na nohy, *vyčítavě, rozhořčeně*): „Jak jste chladná!“

Eva: *To je pochopitelné jedině v případě, že jde o ironii, není přece tak hloupá a tohle je vážná scéna.* „Chladná?“ *sahá si na čelo, měří si teplotu*

Adam (*jde dopředu až na nižší rovinu na pravém kraji „své“ levé části pódia, tj. tak metr od hegeliána; pateticky, do plénu*): „Takhle to být nemělo! *Chvíli strnulá pauza s pohledem do diváků. S následující větou mávne rukou se zařatou pěstí.* Takhle jsem si to nepředstavoval! *Velmi procítěně, s rukama, jako by vzýval nebesa.* Jak bezcitný je svět, v němž vládne filosofie! *Spouští ruce, mírněji, zoufale, nešťastně.* Jak formální, jak úřední, jak nelidský!“ *obrací se k Evě* „Evo, jak já jsem nešťasten!“

Eva: *Odvrátí se od něj směrem ke zdi, popojde několik kroků od diváků, mluví zády k nim, hlavu skloněnou k zemi. Ano, musí tedy mluvit hlasitě a zřetelně.* „Ale Adame, vždyť tohle je váš sen! Vždyť tohle jste si přál!“

Adam: *Vystoupí na vyšší stupínek, otočí se k divákům, mluví už jako by bez síly, bez energie, rezignovaně.* „Já si přál smysluplný svět bez hlouposti, beze zla a bez Facebooku! Ale tohle... to je úplně jiné! Nyní mi přijde, že by snad bylo lépe, kdybych někde v nějaké zaplivané taverně...“ *popojde směrem k hospodě, toužebně upíná ruce ke stolu se štamgasty, ti na něj udělají vstřícné gesto a pak se vrátí do svých strnulých pozic* „... s půllitrem v ruce... v kostkovaných kalhotách Rejoice...“

Eva: *Prudce se otočí, rozhořčeně.* „Adame... To je hrozné!“

Adam (obrací se zpět k Evě, *mluví naléhavě, téměř prosebně*): „Copak vy to nevidíte? *Natočí se k divákům.* Jak necitelný je tento svět? *Popojde k ní.* Což jste už sama tak necitelná?“

Eva: „*Citové afekty jsou všechny špatné! Nějaký pohyb, odvrát – uvidím až na scéně. Alespoň nám to pořád říkají...*“

Adam: *Zastaví se, nevěřicně:* „A vy tomu věříte?“

Eva (rozpačitě, *velmi silně spojí ruce na – ehm – hrudi*): „Mně nenáleží, abych rozhodovala, co je správné... já... *pootočí se ke zdi, takže stojí čelem napůl k divákům a napůl ke stěně* já nejsem etik!“

Adam: *Velmi jemně, tenounce.* „Snad ale můžete rozhodovat o tom, co se vám líbí *Přejde zbytek prostoru, který je dělí. Eva při následujících slovech spustí ruce podél těla...* a co máte ráda...“ *chytne ji za levou ruku* „koho máte ráda!“

Eva (na pomezí paniky, *prudce se k němu otočí za svou levou rukou*): „Adame – *pohlédne mu jasným a rozechvělým pohledem do očí ... Stočí pohled na diváky.* Já... *Najednou prudce vytrhne ruku a následujícími slovy utíká po schůdcích pryč:* myslím, že jsem doma zapomněla něco interpretovat!“

Eva se Adamovi vykroučí a rozrušena spěšně utíká pryč, Adam je celý zhroucený. Vrací se na své stanoviště, usedá a tváří se pohřebně. Nasazuje brýle, dívá se do slunce, ale hned je zase sundává, hází na zem a skládá hlavu do dlaní.

Velmi dramatická pasáž – vyjevení zásadně rozdílných představ Adama a Evy o lidských vztazích. V Evě musí zvítězit chladná racionalita, Adam musí zdůraznit citový prožitek. Tato pasáž je asi jeho nejupřímnějším a nejnítěrnějším projevem.

Vychází z toho velmi dojímavá scéna... Z hlediska děje je to rozhodující zlom a hlavní obžaloba Obce. Nyní už není návratu. Z tohoto hlediska je následující hospodská scéna opět „ne nezbytná“, možná dokonce trochu děj zdržuje. Logické by bylo, aby se hned teď Adam nějak vzbouřil.

Ovšem to vše je dáno tím, že s Evou je problém, na který jsme s Michalem narazili už dříve a který nebude lehké vyřešit...